

❁ १. "वागर्थाविव सम्पृक्तौ वागर्थप्रतिपत्तये ।"
 वाक् नाम शब्दः । शब्दार्थयोः नित्यसम्बन्धोऽस्ति । एतादृशः नित्यसम्बन्धः विषयान्
 सम्यक् प्रकाशयितुं शक्नोति । शब्दः श्रवणेन गृह्यते । ततः परम् अर्थः मनसा अर्थान्
 बुद्ध्या गृह्यते । कविकुलगुरुः कालिदासः ग्रन्थस्य निर्विघ्नेन परिसमास्यर्थं समासिकामो
 मङ्गलमाचरेत् इति सम्प्रदायम् अनुसृत्य ग्रन्थस्य आदौ अभीष्टदेवयोः पार्वतीपरमेश्वरयोः
 वन्दनरूपं मङ्गलम् आचरितवान् । अत्र पार्वतीपरमेश्वरयोः यथा अभेदसम्बन्धः तथैव
 शब्दार्थयोः नित्यः सम्बन्धः । जगतः माता पार्वती महेश्वरः च शिवः अर्धनारीश्वररूपेण
 अभेदसम्बन्धेन स्थितो भवति । तयोः पार्वतीपरमेश्वरयोः अभेदसम्बन्धं प्रकाशयितुं कविना
 कालिदासेन नित्यसम्बन्धयुक्तयोः शब्दार्थयोः उपमा प्रदत्ता वर्तते ।

❁ २. "तितीर्षुर्दुस्तरं मोहादुडुपेनास्मि सागरम् ।"
 अनन्तजलराशिसम्पन्नः विस्तृतोऽयं सागरः । महार्णवस्य अतिक्रमणे बृहच्छक्तिमतः
 जलयानस्य अपेक्षा भवति । कोऽपि मोहग्रस्तः जनः कामनावशात् क्षुद्रभेलया विस्तृतम्
 अर्णवम् अतिक्रमितुम् इच्छति चेत् मोहयुक्तस्य तस्य प्रयत्नः व्यर्थः भवति । पुनश्चात्र
 सागरशब्दस्य अन्योऽर्थः भवति यत् सागरवंशः इति । सूर्यात् जातः वंशः सागरवंशः भवति ।
 जगज्जातस्य गौरवान्वितस्य अस्य वंशस्य व्याख्याने मोहलोभादिकारणात् कालिदासः
 प्रवृत्तोऽभवत् । स्वाहंकारं त्यक्त्वा सूर्यवंशस्य माहात्म्यं वर्णयितुं कवेः प्रयासः उपहास्यतां
 यास्यति ।

❁ ३. "प्रांशुलभ्ये फले लोभादुद्वाहुरिव वामनः ।"
 वृक्षस्य उच्चैः यानि फलानि सन्ति, तानि दीर्घबाहुयुक्तेन शक्तिमता पुरुषेण प्राप्यन्ते ।
 उच्चैः स्थितानि फलानि वामनपुरुषेण नैव प्राप्यन्ते । सूर्यवंशः महद्वंशो भवति । अस्य
 सूर्यवंशस्य माहात्म्यं येन केनापि वर्णयितुं न शक्यते । पूर्वं बाल्मीकिप्रभृतयः महाकवयः
 अस्य सूर्यवंशस्य वर्णनाम् अकुर्वन् । तेषां वर्णनात् ईक्ष्वाकूणां राज्ञां चरितकथाम् अवगम्य
 कालिदासः स्वयमेव तेषां राज्ञां माहात्म्यवर्णने प्रयासी अभवत् । पूर्वं महाकवयः रघुवंशस्य
 माहात्म्यं वर्णयित्वा साफल्यं प्राप्तवन्तः । किन्तु कालिदासः तद्वंशमाहात्म्यं वर्णयित्वा
 साफल्यं प्राप्स्यति न वेति आशंका । कालिदासस्य माहात्म्यवर्णनरूपोऽयं प्रयासः प्रांशुलभ्ये
 फले उद्वाहुर्बामन इव प्रतीयते ।

❁ ४. "मणौ बज्रसमुत्कीर्णे सूत्रस्येवास्ति मे गतिः ।"
 मालाग्रथनात् पूर्वं सूच्यादिना रत्नेषु रन्ध्रः क्रियते । रन्ध्रेषु सूत्रं प्रवेशयित्वा सूत्रे र
 ग्रथ्यते । ततः परं माला सम्पूर्णा भवति । किन्तु रन्ध्रहीनेषु रत्नेषु सूत्रस्य प्रवेशः असम्भ
 भवति । यस्मात् पूर्वकवयः सूर्यवंशस्य माहात्म्यं वर्णितवन्तः, तस्मात् तेषां वर्ण
 अनुप्राणितः कालिदासः रघुवंशस्य माहात्म्यवर्णने प्रयासी अभवत् । कविः कालिदा

बाल्मीकिप्रभृतीनां कवीनां वंशेषु उत्पन्नोऽभवत् । बाल्मीकिप्रभृतिभिः निर्मिते काव्यमार्गे कालिदासस्यापि प्रवेशाधिकारो विद्यते । यतो हि निर्मिते काव्यमार्गे प्रवेशः सुकरो भवति, न तु अनिर्मिते । अतः पूर्वजकवीन् अनुसृत्य रघुवंशीयानां राज्ञां माहात्म्यवर्णने प्रवृत्तस्य कालिदासस्य प्रयासः सफलो भविष्यति इति कालिदासस्य आशा ।

५. “मन्दः कवियशःप्रार्थी गमिष्याम्युपहास्यताम् ।”

मन्दबुद्धिसम्पन्नम् उपहासपात्रम् इव मन्यते । यद्यपि रघुवंशीयानां राज्ञां माहात्म्यं वाचा वक्तुम् अयोग्यं तथापि यशःप्राप्त्यर्थं कविः तेषां राज्ञां माहात्म्यवर्णने प्रवृत्तोऽभवत् । महाकवेः ख्यातिलाभार्थं कविः उच्चतमकल्पनायाम् अधिकारी भवेत् । तादृशी उन्नता कल्पना कवेः नास्ति इति कारणात् कविः स्वम् उपहासपात्रमिव मन्यते । यथा — वामनः जनः उच्चैः स्थितं फलं प्राप्तुं न शक्नोति । एवं च वामनेन विहितः प्रयासः व्यर्थः एव भवति । तथैव कविरपि माहात्म्यवर्णने प्रवृत्तः इति कारणात् कवेः प्रयासः उपहास्यतां गमिष्यति । अनेन कविः अहङ्काररहितः इति स्पष्टमवगम्यते । अहङ्काररहितः सन् कार्यं क्रियते चेत् तत्कार्यसफलतां प्राप्स्यतीति कारणात् कविना प्रणीतमिदं रघुवंशम् अद्यापि अस्मद्हृदि विद्यते ।

६. “हेम्नः संलक्ष्यते ह्यग्नौ विशुद्धिः श्यामिकाऽपि वा ।”

वस्तुतः धनं कन्यां वा सर्वदा यथा सत्पात्रे देयम्, असत्पात्रेऽदेयं भवति, तथैव योग्यश्रोतुः कृते कविः काव्यं प्रणेति । अयोग्यानां कृते काव्यं श्राव्यते चेत् काव्यमर्यादायाः हानिः भवति । अतः समालोचकाः कथयन्ति यत्-

“इतस्तापशतानि यथेच्छया वितर तानि सहे चतुरानन ।

अरसिकेषु रसस्य निवेदनं शिरसि मा लिख, मा-लिख, मा लिख” इति ।

सुवर्णस्य शुद्धता अग्निना परीक्ष्यते । तथैव दोषगुणादयः सहृदयैः परीक्ष्यन्ते । महाकविः कालिदासः रघुवंशनामकं महाकाव्यं प्रणीतवान् । तेन प्रणीतं रघुवंशकाव्यं सफलं वा विफलं वेति परीक्षितुं सहृदयाः एव शक्नुवन्ति । अर्थात् सहृदयाः एव परीक्षणे अधिकारिणः भवन्ति । यतो हि कविः मन्यते यत् — “आपरितोषाद्विदुषां न साधु मन्ये प्रयोगविज्ञानम्” इति । अतः कविः स्वप्रणीतस्य काव्यस्य परीक्षणार्थं सहृदयान् प्रार्थयति ।